

Livets broderi

Sofie havde været ude at lege hele dagen, men nu var hun træt og ville ind for at hvile sig lidt. Så hun smed skoene i et hjørne, tog et glas saftevand, satte sig på gulvet og lænede sig mod sin mors knæ.

Hun kiggede nysgerrigt op for at se, hvad moren beskæftigede sig med. Hun forstod, at moren var i gang med at sy på noget, for hun havde taget nål og en masse tråd i forskellige farver frem. Sofie sad stille på gulvet et godt stykke tid og kiggede på moren, som syede. Men til sidst kunne hun ikke tie stille mere.

"Du mor ... det gør ikke så meget, at du ikke er så god til at sy. Jeg synes, du er verdens bedste mor alligevel."

Sofies mor lo lidt og spurgte, hvad hun mente med det.

„Altså ... det bliver jo ikke så pænt, det du syr“, sagde Sofie og flyttede sig lidt uroligt. „Der bliver jo ret mange knuder og så'n. Man kan jo ikke engang se, hvad det forestiller. Men det gør ikke noget. Jeg kan lide dig alligevel“, fortsatte hun trøstende.

Nu lo Sofies mor endnu mere og bad Sofie om at sætte sig på sit skød i stedet for. Så bredte hun broderiet ud foran dem.

„Du kiggede på broderiet fra bagsiden“, forklarede hun for Sofie. „Men se nu, hvordan det ser ud fra min side. Knuderne på bagsiden har en mening. Og det, som ser ud som noget værre roderi på bagsiden, er et smukt billede fra forsiden.“

Sofies mor lagde broderiet fra sig og gav Sofie et knus.

„Og ved du“, sagde hun, „sometider gør vi voksne nøjagtig det samme, som du gjorde lige før. Men vi er ikke altid lige så kærlige, som du er, når vi henvender os til Gud. 'Gud, mit liv er noget værre roderi. Det er bare knuder overalt, og der er ingen mening med noget som helst. Hvorfor gør du ikke noget ved det?' råber vi til Ham. Og så tror jeg, at Gud siger det samme om vores liv, som jeg sagde til dig om broderiet.“

„Kom og sæt dig på mit skød. Du ser bare et meningsløst roderi, fuldt af knuder. Men jeg er ved at brodere dit liv. Og resultatet vil blive helt fantastisk smukt.“